

Arrest

nr. 97 269 van 18 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 november 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende via een op 28 oktober 2008 gedateerd schrijven een eerste aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De minister van Migratie- en asielbeleid nam op 15 juni 2009 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 17 juli 2009 ter kennis gebracht.

1.3. Verzoeker diende via een op 8 december 2009 gedateerd schrijven een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 17 oktober 2011 de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoeker om, op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoeker op 24 november 2011 ter kennis gebracht.

1.5. Verzoeker meldde zich op 24 januari 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen en diende een derde aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De waarnemende burgemeester van de stad Antwerpen nam op 3 mei 2012 de beslissing tot niet inoverwegingneming van verzoekers derde aanvraag om machtiging tot verblijf.

1.7. Verzoeker werd op 5 juli 2012 onder aanhoudingsmandaat geplaatst.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 november 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker in de gevangenis op 2 november 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [E. V.], attaché wordt aan de persoon die verklaart zich [B. O.] te noemen, [...], en welke verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om onmiddellijk het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

X artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eendere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument op het moment van vrijstelling uit de gevangenis. Volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een geldig[e] Turkse identiteitskaart. Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België.

Aan betrokkene werden reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend.

X In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

X 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24/11/2011 werd aan betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten tot en met 23.12.2011. Deze beslissing werd hem op 24/11/2011 betekend. Er is geen enkele aanwijzing dat betrokkene hieraan gevolg gegeven heeft. Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat

het risico op onderduiken. De combinatie van deze feiten is de reden waarom de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat de bestreden beslissing een herhaald bevel uitmaakt en de eventuele nietigverklaring van deze beslissing verzoekers illegale verblijfssituatie niet wijzigt en niet verhindert dat het hem eerder betekende bevel wordt uitgevoerd. Hij betoogt dat de eventuele vernietiging van de in casu bestreden beslissing verzoeker bijgevolg geen voordeel kan opleveren en dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, bij gebrek aan belang, onontvankelijk zijn.

3.2. De Raad merkt op dat de in voorliggende zaak bestreden beslissing niet louter een bevel is om het grondgebied te verlaten, doch dat deze beslissing ook bepaalt dat verzoeker gedurende drie jaar een inreisverbod wordt opgelegd. De eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker derhalve wel degelijk enig voordeel opleveren.

De opgeworpen exceptie is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft volgende toelichting:

"De motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten luidt:

"Betrokkene heeft geen officieel adres in België. Er bestaat het risico op onderduiken"

Verzoeker heeft weliswaar geen officiële verblijfplaats in België, doch hij woont al gedurende 6 jaar op hetzelfde adres te 2060 Antwerpen, Oranjestraat 55.

Bovendien is er een strafrechtelijke procedure hangende t.a.v. verzoeker waarbij hij blijk heeft gegeven dat hij zich niet zal onttrekken aan het gerecht.

Van enig risico op onderduiken is er dan ook geen sprake. Door louter om reden dat verzoeker geen officieel adres heeft, te gaan beweren dat er een risico op onderduiken is, gaat men nogal kort door de bocht en wordt de materiële motiveringsplicht geschonden."

4.1.2. Verweerder repliceert als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het administratief dossier blijkt dat er verschillende controles werd gevoerd op 23/03/2012, 24/03/2012, 09/03/2012, 26/03/2012, 27/03/2012, 12/03/2012, 17/03/2012, 29/03/2012, 20/03/2012, 13/03/2012 en dat daarbij werd vastgesteld dat de vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

In de bestreden beslissing wordt gesteld:

"De betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument op het moment van vrijstelling uit de gevangenis. Volgens zijn dossier is betrokkene in het bezit van een geldig[e] Turkse identiteitskaart. Betrokkene heeft geen officiële verblijfsplaats in België. Aan betrokkene werden reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten betekend."

Wat betreft de materiële motiveringsplicht, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoeker toont niet aan dat hij, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, een officieel adres [...] had, alsook dat hij het geldig Turks identiteitsdocument bij zich had bij de vrijstelling uit de gevangenis.”

4.1.3. Allereerst moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing twee componenten bevat: enerzijds een bevel om het grondgebied te verlaten en anderzijds een inreisverbod.

Het motief ter onderbouwing van de bevelcomponent bestaat in de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. Verzoeker betwist niet dat hij niet beschikt over een paspoort dat voorzien is van een geldig visum en uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker het bestuur er enkel van in kennis stelde te beschikken over een Turkse identiteitskaart. Verweerder kon bijgevolg toepassing maken van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en motiveren dat verzoeker niet beschikte over de in artikel 2 van dezelfde wet bepaalde documenten.

Wanneer verweerder overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en ervoor opteert om geen termijn toe te kennen waarbinnen de betrokken vreemdeling vrijwillig gevolg kan geven aan dit bevel komt het hem, gelet op artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet, toe te duiden waarom hij geen vrijwillige uitvoeringstermijn voorziet. Verweerder heeft in dit verband gemotiveerd dat er een risico bestaat op onderduiken aangezien verzoeker over geen officiële verblijfplaats in België beschikt en dat verzoeker in het verleden geen gevolg gaf aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg gaf aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem op 17 juli 2009 en 24 november 2011 ter kennis werden gebracht en deze motivering is, rekening houdende met wat is bepaald in artikel 74/14, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet, voldoende om de beslissing om geen uitvoeringstermijn toe te kennen te onderbouwen. De kritiek van verzoeker – dat verkeerdelijk wordt gesteld dat er een risico op onderduiken bestaat aangezien hij een vaste verblijfplaats heeft – slaat derhalve op een overtollig motief en kan derhalve niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoeker door te verklaren dat hij reeds zes jaar op een zelfde adres verblijft niet aantoonde dat de vaststelling van verweerder dat hij geen “*officiële*” verblijfplaats heeft in het Rijk incorrect is. Verzoeker toont ook door te verwijzen naar de hangende strafrechtelijke procedure niet aan dat er geen risico op onderduiken bestaat. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt namelijk dat hij in het verleden reeds “*is gaan lopen*” op het ogenblik dat de politiediensten vaststellingen wensten te doen.

Gezien voorgaande vaststellingen en gelet op het feit dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een inreisverbod van maximaal drie jaar kan worden opgelegd indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegekend en indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd, blijkt ook niet dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod incorrect zijn.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“De nadelige gevolgen van een beslissing mogen niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doelen.

Verzoeker heeft op 30/11/2012 een regularisatieverzoek ingediend. (Stuk 5) Er bestaat een reële kans dat zijn verzoek zal worden ingewilligd.

Het zou dan ook onevenredig zijn indien, zonder dat de beslissing m.b.t. zijn regularisatieverzoek wordt afgewacht, verzoeker het Belgisch grondgebied dient te verlaten.”

4.2.2. Verweerder werpt het volgende op:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het indienen van een aanvraag, om machtiging tot verblijf, bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, geen schorsende werking heeft ten opzichte van verwijderingsmaatregelen.

De machtiging tot verblijf, bij toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet, is een gunst [die] de staatssecretaris kan toekennen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid.

“Er dient te worden opgemerkt dat het eventuele indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging geen invloed heeft op de verblijfsstatus van de vreemdeling en bijgevolg in principe niet verhindert dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijdering[s]maatregel wordt genomen(RvS 12 januari 2007, nr.166.626)

Het evenredigheidsbeginsel wordt bijgevolg niet geschonden.”

4.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Het feit dat verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf zou hebben ingediend, nadat drie eerdere aanvragen werden verworpen, laat geenszins toe te concluderen dat zijn particuliere belangen voorrang zouden dienen te krijgen op het door verweerder nagestreefde algemeen belang dat gediend is met een strikte toepassing van de verblijfsreglementering.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK